De uitwisseling.

Hoi, Ik ben Afra van 10E en ik ben voor drie maanden op uitwisseling naar Mexico geweest. Na deze drie maanden is er ook een meisje, Daniela, mee terug gekomen. Zij gaat eind april weer weg.

Mijn allereerste indruk van Mexico was toen ik in de bus zat van de vluchthaven van Mexico Stad naar Santiago de Queretaro, de stad waar ik voor de komende drie maanden zou verblijven en dat ongeveer twee uur met de auto ten noorden van Mexico Stad ligt.
Ik had net een lange vlucht met de zonsondergang mee achter de rug. De oma van Daniela, die me kwam ophalen van het vliegveld sliep maar ik kon de slaap niet vatten dus keek ik het eerste deel van de reis uit het raam. We reden door Mexico Stad die helemaal donker was op de lichtjes van de huizen na. De witte lichtjes leken op te gaan in de sterren en het gaf het gevoel alsof we door het heelal reden.

Ik wist niet goed wat ik me bij Mexico moest voorstellen naast stereotypische dingen als cactussen, sombreros mariachi en lekker eten zoals burritos en tacos. En het klopt. Die zijn er ook maar nog zoveel meer. Ook kan ik je vertellen dat het niet moeilijk was eraan gewend te raken.
Wat ik op mijn eerste dag gedaan heb is naar de opening van de bar van de vader van Daniela ben geweest, vervolgens naar een algebra les op de universiteit van Queretaro met de zus van Daniela, vervolgens naar de school van Daniela gegaan om haar weer op te halen en dan weer naar de selva, ook wel de bar.
De bar was een totaal ander soort bar dan dat je ooit hier zult vinden.
Om te beginnen telde deze bar 20 opgezetten stierenkoppen. Daarnaast hingen er medailles van stierenvechters, arenas en fotos en tekeningen van stierenvechters.
Ook waren de kleuren van de bar fel geel met een roze rode rood.

De eerste week ben ik nog niet naar school gegaan omdat ik moest bijkomen van een jetlag, maar toen het eindelijk zo ver was had ik echt totaal geen zin. Dit was omdat die school daar om 7 uur in de morgen begint, waardoor ik om half vijf moest opstaan en met maar twee pauzes van een half uur en een van tien minuten volle dagen tot half drie moest draaien. Dit was dan exclusief de sportles die ze na school voor een cijfer moesten volgen.
Het nieuwe highschool schoolgebouw zelf was niet het vrolijkste gebouw. Beter gezegd het leek op een gevangenis. Het was in een vierkant gebouwd met tralies aan de buitenkanten van het gebouw en de muren aan de kant van de snelweg hadden prikkeldraad. Waar je naar binnen kwam moest je met een pasje inchecken en kon je ook niet zomaar naar buiten gaan. Ook was er een hek met punten aan de bovenkant bij de ingang.
Er waren geen gangen aangezien het een gebouw is voor zomerklimaat. In plaats daarvan had je een lang ‘balkon’ rond de binnenplaats langs de klassen. Als twee mensen daar op

het plein een gevecht zouden hebben aangezet zou het al helemaal op een gevangenis lijken.

De kinderen in de klas van mijn klas, waren aardig al waren sommige te verlegen om Engels te praten en ik was te verlegen om Spaans te praten want nou ja, voor Nederlandse maatstaven is mijn Spaans redelijk goed, maar voor mexicanen is het bijzonder slecht. Ondanks dit alles heb ik veel vrienden gemaakt waarvan ik een paar echt heel erg mis.

Naast school hebben we ook nog verschillende steden bezocht. Al deze steden waren net zoals Queretaro mooi en bijzonder. Zo ben ik naar een toeristische stad gegaan genaamd San Miguel de Allende, die een van de mooiste steden is ter wereld. Ook ben ik naar de mijnen stad geweest Guanajuato, waar veel wegen ondergronds zijn en naar Bernal, waar de op een na grootste steen ter wereld is.
Ik ben ook naar een stad geweest waar niemand meer woont en vroeger alleen priesters woonden. Deze stad is heel toeristisch en heeft een heel brede hoofdstraat. Dit is ook wel de stad van Pyramides, aka de Teotihuacan.
Dit was best cool. We hebben de piramide van de maan beklommen. Die van de zon niet want die was heel groot en hoog en daar hadden we geen zin in.
Dit waren niet de enige piramides die ik heb bezocht want in Queretaro is er ook een kleine piramide.

Ik heb veel geleerd van mijn tijd in Mexico. Een van de dingen daarvan is is het leven in een semi periferie land. Ik had daar misschien niet veel last van want ik woonde in (een van) de rijkste buurt(en) van Queretaro, maar zag het wel om me heen.Dit viel vooral op aan de vele mensen die dingen verkochten op straat en aan automobilisten bij tolwegen en stoplichten. In de winkels werkten er veel mensen die je spullen voor je in je tas doen en bij de tankstations mensen die voor je tanken.

Het leuke aan een uitwisseling is het leren van een nieuwe taal en cultuur.
Waar mensen zich vaak in vergissen is dat je, ook al ga je maar voor drie maanden, je wel in dit land hebt gewoond. Het is namelijk niet dat je in een hotel aan een strand zit niks te doen, maar je gaat naar school en met een beetje pech een uniform aan moet, helpt in het huishouden, (of niet als je net zoals ik een hulp had die zes dagen kookt enzo) en ook gewoon echt drie maanden lang je familie noch je vrienden ziet. Dit is zwaarder dan je denkt.
Wat ook zwaar is, is het afscheid nemen van je nieuwe vrienden en familie die je daar hebt gemaakt, maar ook van de cultuur (en in mijn geval het klimaat).

INDIO

My name is Daniela and I am an exchange student from Mexico. I now live with an amazing family who are very different from mine but regardless, they are also, in a way, my family. I really can't compare to other dutch families but if they are anything like them, wow. This family has two daughters who attend the GGCA and the greatest parents who are very involved in both theirs daughters lives and the school community. Thanks to them and some other very nice people, this was all possible.

Even though both The Netherlands and Mexico are on the same planet, they are two different worlds. When I first got here, the things that got to me where how different the landscapes are, how different the people are in every way, how different the weather is and, regardless of the difference, it all feels so normal. It feels normal because that's the way this society operates and everybody goes along with it, everything works as it should. The hardest part about the exchange was noticing these things and adopting them as my own in order to go with the flow.

Things that might strike dutch people as insignificant are things that might give a foreigner a shock. As an example, riding a bike. Amsterdam and The Netherlands in general are known to be places where people ride a bike a lot but exactly how much is something most people from the outside could never imagine. In Mexico, the only way to move around is by car which is crazy if you think about all the people that live there, they're a lot. Riding a bike is something you might do to get some exercise but never to go to work. After a while in Amsterdam, I found it to be infinitely more practical than going by car but even though I've grown fond of it, once I go back, I won't do it anymore because it isn't really a question of choice as much as it is impossible, in other words, the terrain in The Netherlands allows it, I live on a mountain.

Being in the GGCA is a whole other story. It's a different system with different rules and protocols, I can't even begin to explain how shocking it was in the beginning, it's a wonderful place. The teachers are so welcoming and helpful, the kids are so interesting, the place has some really nice classrooms but everything has its own personality. Somebody told me when I first arrived, "here, anybody can be who they want to be" which is something that I had never experienced before in my life. I grew up being taught what girls and boys should do, what is socially acceptable. The best thing about this experience is that I can really see how different conservative and liberal societies are and not just read about it but really feel it.

Kids that go to the GGCA should consider themselves lucky and not take such a cool place for granted.

